

ΛΟΓΙΑ ΧΑΜΕΝΑ

ΛΥΓΓΗ φεγγαροπρόσωπη τῆς γειτονιαῖς καμάρι,
Ζαφεΐρια εἶνε τὰ μάτια σου, ἀτίμητο ζευγάρι.
Εἶνε τὰ δυό σου μάγουλα τριαντάφυλλο τ' ἀπρίλη
Κ' εἶνε κοράλλι διαλεκτὸ τὰ κόκκινά σου χεῖλη·
Τὰ ξέπλεκά σου τὰ μαλλιά ποτάμι χρυτωμένο
Ποῦ τῶχουν, φῶς μου, οἱ ζέφυροι 'σταῖς πλάταις σου χυμένα.
Τὰ δόντια σου τὰ ὀλόπυκνα κλωνιά μαργαριτάρι,
Τὰ δυό σου γαίτανόφρυδα τοῦ χρυσαφιοῦ λυγάρι,
'Στοὺς δρόμους μέσα σὰν περνᾷς 'ψηλὸ μου κυπαρίσσι
'Εχεις μιὰ χάρι ποῦ μπορεῖ νεκροὺς νὰ περιορίσῃ
Κι' ὅπου κι' ἂν πᾶς κι' ὅπου σταθῇς χύνεις μαγεία μεγάλη,
'Εχεις μιὰ χάρι ἀλλοιώτικη ποῦ δὲν τὴν ἔχει ἄλλη.
Σ' εἶδα, ναί, σ' εἶδα νὰ περνᾷς πολλαῖς φοραῖς σιμά μου,
Χωρὶς νὰ θέλω ἀπόκρυφα γοργοκτυπᾷ ἡ καρδιά μου
Σ' εἶδα καὶ μέσ' 'ς τὴν ἐκκλησιὰ χρυσὸ μου περιστέρι
Κι' εἶπα χαρὰ 'ς τὸ σπῆτι ἐκεῖ πῶχει παρόμοιο ἀστέρι!
Οὔτε δικηά, οὔτε γνώριμη οὔτ' ἄλλο τι σὲ ἔχω,
Μὰ ὅθε μοῦ ποῦν πῶς εἶσαι σὺ χωρὶς νὰ ξέρω, τρέχω.

ΟΝΕΙΡΟ

Τὸ ὄνειρό μου ἦτο πικρὸ καὶ τὸ θυμοῦμ' ἀκόμα
Εἶδα πῶς σ' ἐκατέβαζαν, ἀγάπη μου 'ς τὸ χῶμα
Κ' εἶχες τὰ χέρια σου σταυρὸ τὰ μάτια σου κλεισμένα.
Τὰ δυό σου ροδομάγουλα, ἀχνὰ κιτρινισμένα
Κ' ἐγὼ 'ς τὰ κρύα χεῖλη σου ποθοῦσα νὰ σιμῶσω
Τὰ χεῖλη μου καὶ τὸ στερνὸ φιλὶ σ' ἐσὲ νὰ δώσω.
Καὶ τόσο μνέσκει ζωντανὸ τὸ ὄνειρο μπροστά μου
Ποῦ σὰν σὲ βλέπω εἰς τὴ ζωὴ κυλοῦν τὰ δάκρυά μου.
Καὶ κλαίω γιὰ 'κείνη π' ἔχασα 'ς τὸν ὕπνο πεθαμένη
"Ὅπως πικρὰ θρηνῶ γιὰ σὲ «τὸ πῶς, ζωὴ σοῦ μένει.»

Ζάκυνθος

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ